

Horečka páteční noci

Je pátek osm večer a před mým domem zastavuje polepená stříbrná oktávka. Dnešní noc totiž budu odvázet řidiče pod vlivem alkoholu pro společnost Convoy. Venku už na nás čeká drobná blondýnka. „Jsem Lenka a budeme parťáci,“ představuje se spolujazditelka firmy. Rovnou mě usazuje za volant: „Minimálně ze začátku mě budeš vozit. Aspoň uvidím, jak řídíš,“ říká a rovnou mě posílá na pumpu na pražské Argentinské ulici. Dá se tam aspoň kávu, než přijde první zakázka.

Na kávu se nedostaneme

Jenže ještě než stihneme nakoupit něco k snědku a pití, už máme první výjezd. „Stříbrný X-Trail, pojedete se od sushi baru v Dejvicích do Hostovic. Máte tam být do dvaceti minut,“ zní hlas dispečera Jirky z handsfree. Stihnout to v termínu není problém, za patnáct minut jsme na místě. Cesta před zákazníkovu vilku zabere jen chvíli a už zase hlásíme na dispečink, že jsme volní. „Teď pro vás nic nemám, tak se postavte zase třeba na Argentínu,“ zní z telefonu. „Co si kávu dát raději v Holešovicích v jednom z barů?“ láká šéfka. „Proč ne, je to kousek od redakce a chodíme tam na obědy,“ odpovídám. Po cestě přes Letnou se však dost zdržujeme. Právě se dohrálo fotbalové utkání České republiky s Černou Horou a ulice jsou plně policistů i pokojně

Jaké to je odvázet auta podnapilým řidičům? Vyzkoušeli jsme to a na celou noc se stali členy posádky.

odcházejících fandů. „Vypadají dost sklesle, to jsme určitě zase prohráli,“ glosuje spolucestující. Jak se však později dozvídáme z rádia, opak je pravdou.

Sedáme si v restauraci a Lenka oba kávu stojí před námi, jsme znovu odvoláni do Dejvic. „Po cestě ještě vysadíme část na Babě,“ upozorňuje nás jeden z členů posádky. „A vy můžete jet třeba s kolegy,“ posílá nám Lenka novou spolucestující, která by se do převáženého auta nevešla. „Tak vy jste

reportéři ze Světa motorů,“ diví se, když se s fotografem představujeme. „No vidíte, já jsem pracovala ve vaší tiskárně,“ překvapuje.

Ze Suchdola, kde parkujeme postarší mondeo, znovu frčíme na benzínku dát si kávu. „Konečně,“ říkám si. Copak kafe, jsem ještě cílý dost. Ale odskočit si, to by po hodinách za volantem bodlo. Stíhám obojí a ještě myji naši oktávce čelní sklo. Fotograf si mezitím kupuje snad celý pytel grilovaného masa. „Vy tam snad máte i knedlíky a zelí,“ vtipkuje Lenka. „Hlavně mi to nezadělejte, to bych vás musela

zkaširovat,“ vyhrožuje asi dvouapůlmetrovému muži s postavou Ramba, který mi je dnes i tak trochu ochrankou.

Konečně u zákazníka

V tu chvíli zvoní znovu telefon a vyrážíme dál vstříc páteční noci. Po několika zakázkách, kolem půlnoci, se trochu nesměle ptám, zda bych si mohl taky vyzkoušet odvoz. „Proč ne, řídit umíš,“ zní odpověď. Paráda, už se těším. Zároveň ale začínám být nervózní. „Nejdřív se musíš zeptat, jestli smíš vynulovat počítadlo kilometrů. Tady máš kartičku, podle které na závěr vypočítáš cenu,“ vysvětluje Lenka a na první pohled je zřejmé, že právě ona má na starost zaúčtování nováčků. „Máte zakázku v Nuslích, ulice U Plynárny,“ volá Jirka. Když dorážíme na místo, u nastartovaného auta čeká dvojice a na zadní sedačce odpočívá malé dítě. Moje první zakázka v nové práci, tak hlavně nic nepokazit, říkám si docela nervózně v duchu. „Dobrý večer, tak kam pojedeme?“ ptám se. „Dolní Břežany, budu vám říkat,“ uklidňuje mě majitel. Snažím se co nejjemněji rozjet a v hlavě mi zní Lenčina slova, že občas to chce i profesionálové. Naštěstí to jde bez potíží a na auto si rychle zvykám. „Jen opatrně, ať nevzbudíte malého,“ říká mi majitel. Rosí se mi čelo, jak při první jízdě v autoškolě, proti xenonům na doprovodné škodevce navíc převážený vůz nesvítí zrovna optimálně. Nakonec ale maximálně hladce

1 „Máte zakázku,“ zní z telefonu, vyrážíme. 2 Lenka mi vysvětluje jak budu vypočítávat cenu. Vzdálenost se měří podle počítadla ujetých kilometrů. 3 Jeden ze spokojených zákazníků. 4 Při parkování jsem trochu nervózní, ale nakonec to zvládám bez potíží. 5 Počítám cenu a rovnou si nechávám zaplatit.

dojždíme do cíle. Opatrně zaparkovat a práce je hotová. Vypočítávám cenu, a dokonce dostávám spropitné!

Nervozita jak první den v práci

„Tak jak to šlo?“ táže se učitelka, když to otáčíme zpět na Prahu. „Nejdřív trochu nervy, ale jinak vlastně bez problému,“ přiznávám. Nejvíce mě ale překvapuje, že lidé působili úplně střizlivě. „Tak je to většinou. Dají si sklemičku dvě a pak se nechají odvézt,“ potvrzuje Lenka.

Pokračujeme k další zakázce: zahradi restauraci ve Vokovicích. „Pán je náš stálý zákazník. Pojedeme cé-čtyřkou na Zličín, hned potom povežeme jiného kousek z Chýně,“ vypočítává naše plány. Trochu mě udivuje, že si Lenka všechno pamatuje sama. „Většinou prostě jezdíme ta samá auta,“ směje se. Vše jde jako po drátkách. Na Zličíně jsme během pár minut a i v Chýni zastavujeme ve smluvený čas.

Vidíte? Já tedy nel!

„To auto už je babička,“ omlouvá stav dost ojeté dodávky od Mercedesu majitel. Na skle je námraza, kterou se snažíme rozpustit ostříkovačem. „Vidíte něco? Já tedy nic,“ usmívá se majitel, evidentně v dobré náladě. Za chvíli už se ale sklo aspoň trochu rozmrazuje a můžeme vyjet. Řazení jde ztuha a tachometr se nuluje dokonce sám, proč ne. Když se představuji jako redaktor, pán, majitel autoservisu, je nadšený a hned spolu probíráme horké motoristické novinky. Že je, nadšenec se pozná, vždyť na jeho dvoře parkujeme vedle nablýskaného pick-upu Dodge. Do nové role už jsem se dostal, dál odvážím z centra na periferii BMW X5, jehož posádka spokojeně pospává na zadní sedačce.

Naším dalším cílem je nově otevřená restaurace na Budějovické. Několik veselých slečen chce odvézt do Hodkovic. Naštěstí mi hned radí, kudy pojedeme. Tak se ani nepřijde na to, že jsem si cíl spletl s Holešovicemi na opačné straně Prahy. Na palubě je veselo, se mnou se však nikdo nebaví. To jsem snad vzduch? postesknou si v duchu. Pro další zakázku se otáčíme znovu na Budějovické. V té chvíli se zbavujeme fotografa, který mezitím stihl dojít svou megaperci.

Nastupující pán vypadá, že už stačil vypít ledacos. Dokonce ani nemůžeme najít jeho auto, jde ale o přítele významného zákazníka, proto ho svezeme

Tak tady teda určitě nebydlím

i tak. „Do Strašnic, na Vinici,“ zadrmlolí. „Do ulice Na Vinici, nebo do novostaveb?“ ptá se Lenka zpoza volantu a hledá v navigaci. „Ne, do novostaveb určitě ne,“ říká kamarád, který jej doprovází. Přijíždíme do stanovené ulice. „A jsme tu,“ prohlásí řidička. „Tak tady teda určitě nebydlím,“ zní odpověď. „Tak kde tedy bydlíš?“ ptá se kamarád. Bohužel

nepřichází žádná odpověď. Přítel se snaží dovolat partnerce, najít občanku nebo jakkoli zjistit adresu, ale marně. „Musíš mi sakra říct, kde bydlíš. Tohle není legrace, já chci taky domů,“ zvyšuje hlas průvodce. Bez výsledku. Kroužíme po okolí, když se ozve: „Stop, stop, tady to je.“ Výborně!

Odvoz je vašeň

Blíží se šestá a jedeme pro asi poslední zakázku. Padá na mě únava, venku jsou dva pod nulou. „Máš rád Xaviera Baumaxu?“ rozbíjí ospalou atmosféru Lenka. Proč ne, odpovím a za chvíli už oba zpíváme největší hity. Vyzvedáváme Toyotu Avensis. „Zatím ji nastartuje a odmrzte, přijdu za chvíli,“ říká mi majitel. Stačím jen oškrábat

sklo, když přichází. „Taková zima, to pojedu radši s vámi,“ nastupuje do doprovodného auta. Prsty mi mrznou, ale naštěstí jedeme jenom kousek.

„A je hotovo, přijďte na Žižkov,“ ozývá se vzkaz dispečera z handsfree. Právě na jedné z benzínek u nákladového nádraží totiž flotila Convoye tráví čas při čekání na práci. „Dneska

byla vydatná noc,“ konstatuje Lenka. A taky jo, jsem úplně vyčerpaný a chce se mi spát. Zvládli jsme jedenáct zakázek a po hlavním městě nakroužili 303 kilometrů.

Než má šéfka přepočítá peníze a odevdá papíry, stihnou do sebe dostat bagetu a prohodit pár slov s dalšími posádkami. „Konečně jsem se dnes svezl v tom porsche,“ líčí jeden z kolegů. „To tys ho vezl, a já se na něj tak těšil,“ odpovídá další. Je sedm a já začínám chápat, že rozvoz aut není jenom práce, ale i vašeň. Jenže proč ne? Až se příště vydám na nějakou párty autem, rád se nechám odvézt.

Někdo to rád rychle

A jak se vlastně s cizím autem jezdí? Co stačím okouknout, tak jako v bavnice, a hlavně s rezervou. Nikdo přece nechce řešit třeba odřený nárazník při parkování, i když je společnost pojištěna. Jenže najdou se i výjimky. „Každý má rád jinou jízdu. Někdo chce, abychom striktně dodržovali předpisy a na dálnici jeli třeba maximálně stovkou, jindy po mě kluk chce prohnat jeho tuningovou káru ve snaze ukázat slečně, jak jede,“ vypráví nám po cestě Lenka Češpivová.

Foto: Jiří Kaš

Na cestě setkáváme na Letné fanoušky baráže České republiky s Černou Horou

Během čekání si stihneme dát i trochu kávy. Podle Lenky je na prozření nejlepší.